

Gessamí Boada es reinventa com a cantautora 'indie pop' en un segon disc

Tornar a començar

Guillem Vidal
BARCELONA

Si el primer disc, *White flowers* (2018), servia per circumscriure-la en una escena emergent de nous talents vocals del jazz, el segon, *On començo jo* (Segell Microscopi, 2020), publicat a començaments del mes passat, situa Gessamí Boada (Mataró, 1989) en una òrbita més pròxima a l'*indie pop*. "Volia un so més actual, en sintonia amb el que escolto actualment", explica aquesta exalumna de piano i estudiant de traducció que, una vegada llicenciada, va voler provar fortuna com a cantant. "M'agraden molt Billie Eilish, Ariana Grande, Lana del Rey... Grans veus que no busquen sempre l'espectacularitat sinó, per damunt de tot, transmetre", explica Boada.

El primer disc va néixer de manera "molt orgàni-

ca", plasmanent directament el que ella i la seva banda feien en els concerts. *On començo jo*, en canvi, és fruit d'un treball més d'estudi i amb ordinador en què Kquimi Saigi, fill de Toni Saigi, *Chupi*,

"M'agraden les veus que no busquen ser espectaculars, sinó, sobretot, transmetre"

històric teclista de bandes com Els Pets i Jarabe de Palo, ha tingut un paper no pas menor. "Em deia sovint que calia trobar una Gessamí 2.0. En Kquimi m'ha empès a fer coses, com utilitzar el modulador de veu Auto-Tune en un dels temes, *Pluja d'estiu*,

tiu, que, al principi, em feien una mica de por", diu Boada, que va tenir clar que l'última cançó de les onze que hi ha en el disc, cantada amb Elena Gadel, és la que li serviria per al títol. "És una cançó que parla de definir-se un mateix en relació amb la resta. Crec que reflecteix prou bé el canvi que he fet."

Tot i el gir estilístic, Gessamí Boada no considera que s'hagi alterat gaire la seva manera de cantar ni de compondre. "Estic més o menys en un mateix lloc emocional", afirma. "Continuo fent cançons sobre coses que m'han passat, coses que sento, coses que m'emocionen i coses que em preocupen. Vaig estar a punt d'estudiar filosofia i, ara, potser vehiculo aquelles inquietuds en les cançons." Composicions sobre canvis (*Com si no fossis ningú*), emergència climàtica (*Pluja d'estiu*,

Gessamí Boada (Mataró, 1989) ■ ANA CANO

empatia (*Qué más da*) i connectar-se amb un mateix per ser capaç de connectar amb l'altre (*Los dos*) que Boada canta convençudament en català, castellà i anglès. "Estem molt acostumats, en aquest país, que els artistes estiguin definits per un sol idioma, fins al punt

que, si són tres, com és el meu cas, sigui una cosa estranya i peculiar. Jo, però, no únicament he escoltat sempre música en català, castellà i anglès, sinó que aquestes són tres llengües que utilitzo constantment en la meua vida diària."

En el disc, a més de Gadel, hi canten Enric Ver-

daguer i Alessio Arena ("encara em sorprèn que accedissin amb tanta facilitat a cantar amb mi!") i hi participen, a més d'ella i Saigi –responsable, entre d'altres, dels sintetitzadors i programacions–, el baixista Arnau Figueres i el guitarrista Dario Barroso. ■

Críticateatre

Jordi Bordes

La Sala Gran del TNC s'encongeix i agafa volada

L'hèroe

Autoria: Santiago Rusiñol
Adaptació: Albert Arribas
Direcció: Lurdes Barba
Dimarts, 1 de desembre (fins al 10 de gener), a la Sala Gran del TNC

Lurdes Barba ha fet màgia i ha aconseguit que aquesta peça, aparentment caricaturesca i de foc d'encenalls, acabi concentrant-se en una denúncia del mal tracte del protagonista cap a la dona i els pares. A la Sala Gran, tan majestuosa i poc facilitadora de viure-hi teatre, s'encongeix, escena a escena (gairebé imperceptiblement): es recarrega la com l'hereu, quan ja nin-

gú el venera. Sense el recurs clàssic de jugar a fer teatre, l'envelat aporta la mida humana al sobredimensionat escenari. Així, el treball actoral brilla. I, si

L'humor ve amb els "«Viva Español!», amb bigotis, de les autoritats"

Javier Beltrán és simpàtic fins que acaba generant antipatia al públic. Albert Prat és el seu antagònic, projectant energia d'un sense ànima. Mima Riera,

Georgina Latre i Rosa Renom batallen perquè quedi clara la visió de la dona valenta en aquesta Catalunya rànica. Manel Barceló es desfà a escena en veure el seu projecte descarrilat. La hilaritat més popular ve amb la comitiva liderada pel quartet Sevilla-Negriè-Tallet-Malirach.

Rusiñol va voler fustigar l'Espanya més rànica amb *L'hèroe*. Tot i perdre les darreres colònies d'aquell Imperi en què mai es podia el sol, segueixen engegats amb el seu orgull. Ara, provoca riallades el "Viva España!" amb la cantarella dels "hombres muy hombres" per referir-se als jo-

El quartet de la comitiva d'autoritats, tan anacròniques com actuals (depèn de la geografia) ■ MAY ZIRCUS / TNC

ves en temps d'obligacions militars per anacrònica. Però és que avui aquest perfil desfasat ressona per l'Espanya feixista. Ens hi podríem jugar un pèsol com algú ho llegirà com una provocació anticonstitucional. Per compensar, caldrà recordar que, dos anys abans, també a la Sala Gran, es va fer escarni de la Moreneta a *Els Jocs Florals de Canprosa*. Tots dos títols van tenir ben poca vida a l'època. El primer, perquè el públic s'hi va revoltar. El segon, perquè les autoritats el van prohibir. Rusiñol vola lliure mentre la *polítiqueta* s'ofèn grandiloqüentment. ■